

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Afgørelse af Formandens Forslag med Hensyn til Behandlingen af Indstilling fra Statsrevisorerne angaaende Statsregnskabet for Finansaaret 1921—22.

Formanden: Mit Forslag gaar ud paa, at Sagen henvises til det Udvalg paa 5 Medlemmer, som Tinget har nedsat angaaende Indstilling fra Statsrevisorerne vedrørende Statsregnskabet for Finansaaret 1922—23, og, naar dette har afgivet Betænkning, underkastes to Behandlinger efter Reglerne for Lovforslags anden og tredje Behandling.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Dernæst foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Aktieselskabet Kjøbenhavns Diskontobank og Revisionsbanks Likvidation.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 262).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—7 (se Tillæg C. Sp. 35) samt dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Endvidere foretoges:

Anden (sidste) Behandling af Forslag til Rigsdagsbeslutning angaaende Danmarks Tiltræden af den i Genf den 24. September 1923 aabnede Protokol vedrørende Voldgiftsklausuler i Handelskontrakter.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 117, Udvalgets Betænkning i Till. B. Sp. 77).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Forslaget til Beslutning sattes til Forhandling.

Ordføreren (Birch): Som det var at vente efter de Udtalelser, der fremkom ved Sagens første Behandling, sympatiserer det nedsatte Udvalg med det, der er Grundtanken i det foreliggende Forslag. Grundtanken er jo denne, at naar Personer eller Institutioner ved en Handels Indgaaelse er blevet enige om, at eventuelle Tvistigheder skal afgøres ved Voldgift, skal dette ogsaa gennemføres, saa skal ikke den ene have Mulighed for at løbe fra den truffe Aftale. Saaledes som Forholdene er nu, er det ikke sjældent, at dette sker, idet en Part under visse Forhold som Følge af den Forskelighed, der er med Hensyn til de forskellige Landes Lovgivning og Retspraksis, kan finde Muligheder for at løbe fra Aftalen. Det er da naturligt, at man ved Overenskomster mellem Landene søger at sikre, at saadanne Voldgiftsaftaler som de, om hvilke jeg nu talte, føres frem til en Kendelse, og at denne Kendelse, hvis den falder, virkelig bliver efterkommet.

Spørgsmaalet bliver da, naar vi nu staar overfor den eventuelle Vedtagelse af Overenskomsten, om denne fører til Maalet. Hertil kan der ikke svares et ubetinget Ja, idet den Omstændighed, at Lovgivningen er forskellig i de forskellige Lande, selvfølgelig maa medføre, at Landene ved Undertegnelsen af Overenskomsten eller ved selve Overenskomstudkastet maa sikre sig at kunne følge den Lovgivning, der eksisterer nu, og man vil derfor i Overenskomstudkastet finde forskellige Forbehold med Hensyn til de enkelte Landes Lovgivning, med Hensyn til, hvad de enkelte Lande regner for at være en Handelsoverenskomst, med Hensyn til Landenes Kolonier og forskelligt andet. Her kommer altsaa til at foreligge Forbehold, der i hvert Fald i den første Tid mulig vil hindre, at Hensigten med Overenskomsten naas fuldt og helt. Hvad dette betyder, forstaar man maaske bedst ved at se hen til vort eget Land. Man vil i Bemærkningerne til Lovforslaget finde, at ogsaa vi har maattet tage et Slags Forbehold, idet vi har maattet henviser til, at vor Lovgivning er saaledes, at en Voldgiftskendelse ikke umiddelbart bliver eksekutabel. Det kræves, at der, før Eksekution kan foretages, skal falde en Dom. Dog er Forholdet dette, at Danmark ved den foreløbige Undertegnelse af Overenskomsten har kunnet udtale, at den paagældende Voldgiftskendelse i Almindelighed uden nærmere Prøvelse vil blive lagt til Grund ved Sagens Paadømmelse. Danmark vil altsaa, allerede som Lovgivningen er nu,